

ազատ, ոչ ծառայ ոք եւ ոչ սպասաւորք» (Փրպ. 161): Նմանապէս Մամիկ. վահանայ ժամանակակից ուրացողաց հետ «կրսեր շինականք մարդիկ աշխարհին Հայոց հաց գարշէին ուտել ընդ նոսա... զի մի՛ պղծիցին գուցէ ըստ հրամանի օրինաց մերոց» (նոյն, 532). ըստ որում առաքելական պատուէր էր՝ զեղծ քրիստոնէից հետ «եւ հաց մի՛ ուտել» (Ա. Կոր. Ե, 11): Հաւանօրէն Հայոց այս զգացումն յարգելու համար էր՝ որ Նիխորոյ առ վահան տուած կոչնոց պահուն՝ «զուխտանենգսն ի Հայոց եւ զուրացողսն հանին արտաքոյ ընթրեացն ամօթալիցս» (Փրպ. 517): Մանդակունին նոյնը սաստկապէս կը պահանջէր՝ Պաւլոսի հրամանին ամբողջ սահմանին մէջ, միանգամայն զգացնելով՝ թէ իւր ուզած չափով չէր յարգուեր նոյն օրէնքը: «Անխտիր, կ'ըսէ, ընդ թշնամիս (Աստուծոյ), ընդ շունս եւ ընդ գողս եւ ընդ պոռնիկս եւ ընդ ազահս եւ ընդ յափշտակողս ուտեմք» (151): Եւ ուրիշ տեղ մը կը յարէ՝ թէ «անսուրբ եւ ապականիչ են կերակուրք ամենայն անօրինաց եւ ապրտամբողաց յԱստուծոյ» (154): Վաղարշապատու ժողովին կանոնք ունին նաեւ հետեւեալը. «Որք երթան իտունս հերաւնոսաց, ուտեն եւ ըմպեն անխտիր», եւ